

Hof van beroep Gent, arrest van 4 februari 2021

Erkenning – Afstamming – Draagmoederschap – Californische rechterlijke beslissing – Belgische wensouders – Artikel 22 WIPR – Artikel 23 WIPR – Artikel 25 WIPR – Geen wetsontduiking – Geen schending van de openbare orde – Artikel 8 EVRM

Reconnaissance – Filiation – Gestation pour autrui – Jugement californien – Parents commanditaires de nationalité belge – Article 22 CODIP – Article 23 CODIP – Article 25 CODIP – Absence de fraude à la loi – Absence de violation de l'ordre public – Article 8 CEDH

In de zaak van

1. [...]

met rijksregisternummer [...], geboren te [...] op [...], van de Belgische nationaliteit, wonende te [...]

2. [...]

met rijksregisternummer [...], geboren te [...] op [...], van de Belgische nationaliteit, wonende te [...]

appellanten

voor wie optreedt mr. [...], advocaat met kantoor te [...]

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen beschikking

Bij beschikking van 31 mei 2019 in de gevoegde zaken met [...] en [...] beoordeelt de B 27ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, het verzoek van [...] (hierna: [...]) en van [...] (hierna: [...]) tot erkenning en uitvoerbaarverklaring van de rechterlijke beslissing van het hooggerechtshof te Californië (Verenigde Staten), district Los Angeles, van 23 augustus 2018 wat betreft de vaststelling van de afstammingsband tussen hen en [...]

(geboren te [...] op [...]) en wat betreft de wijze waarop de geboorteakte door de bevoegde plaatselijke autoriteit in Utah diende te worden opgesteld en verder het in ondergeschikte orde ingestelde verzoek tot erkenning in België van de geboorteakte van [...] als buitenlandse authentieke akte conform de artikelen 22bis van de Grondwet en 3 IVRK.

De rechtbank verklaart de vorderingen ontvankelijk en deels gegrond.

De rechtbank zegt voor recht dat de rechterlijke beslissing van het hooggerechtshof te Californië district Los Angeles, van 23 augustus 2018 gedeeltelijk wordt erkend en uitvoerbaar verklaard met name voor zover hierin de vaderlijke afstammingsband tussen [...], geboren te [...] op [...] en [...], geboren te [...] in de staat [...] ([...]) op 5 oktober 2018 wordt vastgesteld en dit op grond van de prenatale erkenning door [...] als genetische vader van het kind waarvan [...] op [...] is bevallen.

Tevens zegt de rechtbank dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Damme met toepassing van artikel 70 *juncto* artikel 50 Burgerlijk Wetboek, zoals vervangen bij artikel 4 van de wet van 18 juni 2018, een prenatale erkenningsakte kan opmaken op basis van de rechterlijke beslissing van het

hooggerechtshof te Californië, district Los Angeles, van 23 augustus 2018 doch enkel met vermelding van de volgende gegevens:

de naam, de voornamen van de bevallingsmoeder: [...]

de naam, de voornamen, de geboortedatum, de geboorteplaats en de hoedanigheid van de erkenner: [...], vader

de rechtelijke instantie, de datum en het identificatienummer van de in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing waarin de toestemming werd vastgesteld: Hooggerechtshof te Californië, district Los Angeles, [...]

Voorts zegt de rechtbank voor recht dat de geboorteakte met nummer [...] opgesteld te [...], op [...] en gewijzigd op [...] waarvan een uittreksel met nummers [...] werd afgeleverd te [...], op [...], voorzien van een apostille nummer [...] van 15 oktober 2018 na opmaak van de voornoemde prenatale erkenningsakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] met toepassing van de artikelen 68, § 1 BW en 31, § 1 WIPR kan dienen als basis voor de opmaak van de Belgische geboorteakte van [...] van zodra het kind de Belgische nationaliteit heeft.

De rechtbank zegt dat met toepassing van artikel 69, § 1 en artikel 44 BW en artikel 31, § 4 WIPR de opmaak van de Belgische geboorteakte van [...] volgende (verbeterde) gegevens dient te vermelden:

de geboortedatum, de geboorteplaats, het uur van geboorte, het geslacht, de naam en de voornamen van het kind: [...]

de naam, de voornamen, de geboortedatum en de geboorteplaats van de vader: [...]

het aktenummer van de akte van prenatale erkenning: p.m.

Ten slotte wijst de rechtbank het anders- en/of meergevorderde af als ongegrond en laat de niet begrote kosten van deze procedure ten laste van [...] en [...] met dien verstande dat in de zaak 19/185/B geen rolrecht verschuldigd is.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 19 juni 2019 stellen [...] en [...] (tijdig en regelmatig) hoger beroep in tegen voormelde beschikking.

Met hun hoger beroep beogen zij, met hervorming van de beroepen beschikking, in hoofdorde de erkenning en uitvoerbaarverklaring van de rechterlijke beslissing van het hooggerechtshof te Californië (Verenigde Staten), district Los Angeles, van 23 augustus 2018 wat betreft de vaststelling van de afstammingsband tussen hen en [...] (geboren te [...] op [...]) en wat betreft de wijze waarop de geboorteakte door de bevoegde plaatselijke autoriteit in Utah diende te worden opgesteld.

Indien het hof zou oordelen dat er een grond bestaat om de zaak in voortzetting te stellen, vragen zij dat het hof, in afwachting van de verdere instaatstelling van de zaak, reeds overgaat tot erkenning en uitvoerbaarverklaring van het gedeelte van de rechterlijke beslissing van het hooggerechtshof te Californië, district Los Angeles, van 23 augustus 2018 dat de afstammingsband tussen [...] en [...] vestigt, dit teneinde de problematiek omtrent het verblijfsrecht van [...] te neutraliseren.

In ondergeschikte orde vragen zij dat de geboorteakte van [...] als buitenlandse akte zou worden erkend in het Belgische recht conform de artikelen 22*bis* Grondwet en 3 IVRK.

Ten slotte beogen zij een oordeel over de kosten ‘als naar recht’.

2. De zaak is behandeld ter terechtzitting van 8 oktober 2020 waarna het hof het debat heeft gesloten.

[...] en [...] waren daarbij ook in persoon aanwezig.

Nadien heeft het hof het debat gesloten.

Het openbaar ministerie geeft schriftelijk advies op 2 december 2020.

[...] en [...] repliceren schriftelijk op 16 december 2020.

Nadien heeft het hof ter terechtzitting van 17 december 2020 de zaak beraad genomen.

3. Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

III. **Beoordeling**

1. [...] en [...] (beiden van Belgische nationaliteit) zijn echtgenoten.

Zij zijn op [...] gehuwd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...].

2. Zij blijken zich in 2013 te hebben aangemeld voor een binnenlandse adoptie.

Uit een op 20 maart 2013 ondertekend document blijkt dat [...] en [...] verklaren de procedure van binnenlandse adoptie van een ongekend kind via een binnenlandse adoptiedienst te willen verderzetten.

[...] en [...] voeren aan dat, gelet op de lange wachttijd voor adoptie, zij midden 2017 een reis naar de Verenigde Staten hebben ondernomen teneinde een beroep te doen op een bemiddelingsbureau voor draagmoederschap.

3. Op 21 augustus 2017 ondertekenen zij een draagmoederschapsovereenkomst met [...] uit [...] in de staat [...] (Verenigde Staten). In deze overeenkomst is een rechtskeuze verricht voor het recht van de Amerikaanse staat Californië.

Kennelijk wordt begin 2018 via in-vitrofertilisatie een embryo in de baarmoeder van [...] geplaatst. De embryo zou zijn gecreëerd door een eicel afkomstig van de zus van [...] bevrucht met het sperma van [...].

4. [...] en [...] richten zich tot het hooggerechtshof van de staat Californië, district Los Angeles, dat op 23 augustus 2018 een uitspraak verleent waarin onder meer (zie overgelegde beëdigde vertaling) werd “bevolen, geoordeeld en besloten als volgt:

(1) *De verzoeker [...] beschikt over een vonnis waarin wordt verklaard dat de verzoeker [...] een wettelijke ouder is van een kind dat door de verweerder [...] na 24 januari 2018 en vóór 24 november 2018 wordt gebaard,*

(2) *De verzoeker [...] beschikt over een vonnis waarin wordt verklaard dat de verzoeker [...] een wettelijke ouder is van een kind dat door verweerder [...] na 24 januari 2018 en vóór 24 november 2018 wordt gebaard,*

- (3) *Er wordt verklaard dat de verweerder [...] geen wettelijke ouder is van een kind dat zij na 24 januari 2018 en vóór 24 november 2018 baart,*
- (4) *Er wordt verklaard dat de verweerder [...] geen wettelijke ouder is van een kind dat de verweerder [...] na 24 januari 2018 en vóór 24 november 2018 baart.”*

Voorts is in de rechterlijke beslissing bepaald dat de wettelijke en fysieke voogdij over “een kind dat door de verweerder [...] wordt gebaard na 24 januari 2018 en vóór 24 november 2018 zal worden uitgeoefend door de verzoekers [...] en [...].”

Eveneens is bepaald: “De verweerder [...] zal samenwerken met de medische faciliteit of het geboortecentrum waar de verweerder [...] een kind baart na 24 januari 2018 en vóór 24 november 2018 opdat het geboortecertificaat dat wordt uitgereikt door de Staat [...], departement gezondheid, afdeling belangrijke gegevens en statistiek, overeenkomstig de bepalingen van dit vonnis als volgt wordt opgemaakt:

- a. *Naam van het kind overeenkomstig de richtlijnen van de verzoekers [...] of [...];*
 - b. *De naam van [...] wordt in het vak ‘Vader’ genoteerd en zijn geboortedatum [...] en geboorteplaats [...] worden vermeld;*
 - c. *De naam [...] wordt in het vak ‘Vader’ genoteerd en zijn geboortedatum [...] en geboorteplaats [...], [...] worden genoteerd;*
 - d. *De verzoekers [...] en [...] of de afgevaardigde van de dienst geboorten van de medische instelling of het geboortecentrum waar [...] een kind baart, krijgen de toelating om de geboorteakte te ondertekenen.”*
5. Op [...] wordt [...] geboren in het [...] te [...] in de Amerikaanse staat [...].

Een geboorteakte wordt opgesteld waarbij [...] en [...] (kennelijk in overeenstemming met de beslissing van het hooggerechtshof van de Staat Californië, district Los Angeles, van [...] elk van hen als vader van het kind wordt vermeld.

Op [...] komt [...] aan in België. Dit blijkt uit een aankomstverklaring op [...] afgeleverd door het gemeentebestuur te [...].

6. Nadat [...] en [...] de rechterlijke beslissing en de geboorteakte voorleggen aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] met het oog op inschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand, vraagt de bevoegde ambtenaar op 16 november 2018 advies en toestemming aan het openbaar ministerie met betrekking tot de erkenning van de buitenlandse geboorteakte met inschrijving in de registers van de burgerlijke stand met vermelding van de vaderlijke afstamming, zijnde twee vaders.

Op 17 december 2018 adviseert het openbaar ministerie aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] dat er best meteen een procedure bij de familierechtbank over de erkenning van de geboorteakte en eventuele rechterlijke beslissing die aan de basis ligt van de geboorteakte wordt opgestart.

In dit advies wordt voorts (onder meer) gesteld dat uit rechtspraak in verband met draagmoederschap als resultaat vaak naar voren komt dat het juridisch vaderschap van één wensvader (doorgaans de biologische vader) komt vast te staan door in het buitenland voor of na de geboorte gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden ter plaatse om het moederschap van de vrouw die van het kind bevalt

uit te schakelen en een afstammingsband tot stand te brengen in de geboorteakte met de wensvader en dat de partner van de vader daarna kan adopteren.

Tevens haalt dit advies aan dat in de situatie waarin beide wensvaders in de geboorteakte vermeld staan, er een minderheidsrechtspraak is die de afstamming ten opzichte van beide aanvaardt.

7. Hierop richten [...] en [...] zich bij verzoekschrift van 17 januari 2019 tot de familierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge, met verzoek tot erkenning en uitvoerbaarverklaring van de rechterlijke beslissing van het hooggerechtshof te Californië (Verenigde Staten), district Los Angeles, van 23 augustus 2018 wat betreft de vaststelling van de afstammingsband tussen hen en [...] (geboren te [...] op [...]) en wat betreft de wijze waarop de geboorteakte door de bevoegde plaatselijke autoriteit in [...] diende te worden opgesteld.

Het openbaar ministerie verleent op 19 maart 2019 gunstig (schriftelijk) advies waarna de beroepen beschikking van 31 mei 2019 tussenkومت.

8. [...] en [...] stellen hiertegen op 19 juni 2019 tijdig, regelmatig en ontvankelijk hoger beroep in (artt. 1026 en 1031 Ger.W.).

9. Daar waar de (initiële/hoofd-) vordering van [...] en [...] strekt tot erkenning en uitvoerbaarverklaring van de rechterlijke beslissing van 23 augustus 2018 van het hooggerechtshof te Californië, district Los Angeles, komen de artikelen 22 e.v. WIPR in beeld.

Er blijkt niet dat met betrekking tot de vordering tot erkenning en uitvoerbaarverklaring van voormelde rechterlijke beslissing enig internationaal verdrag toepassing vindt derwijze dat voormelde wetsbepalingen van het WIPR wel degelijk aan de orde zijn.

Overeenkomstig artikel 22, § 1, 3° WIPR betekent in de zin van dit wetboek het begrip rechterlijke beslissing de beslissing die wordt gewezen door een instantie die een rechtsmacht uitoefent. Het constitutieve criterium is dat de beslissing gewezen moet zijn door een autoriteit die in het land van herkomst de macht heeft een bindende beslissing te nemen ten aanzien van een vordering (rechtsmacht). De aard van de autoriteit speelt daarbij geen rol. Het kan gaan om een orgaan van de rechterlijke macht, maar ook om een administratieve overheid. De benaming en de inhoud van de beslissing hebben evenmin een invloed. Aldus komen zowel beslissingen die een vordering inwilligen, afwijzen, dan wel een beslissing van willige rechtsmacht vormen in aanmerking (vgl. H. Storme, "Art. 22. Erkenning en uitvoerbaarverklaring van buitenlandse rechterlijke beslissingen", in J. Erauw, M. Fallon, e.a. (eds.), *Het Wetboek Internationaal Privaatrecht Becommentarieerd. Le Code de droit international privé commenté*, Antwerpen, Intersentia, Brussel, Bruylant, 2006, 118; J. Erauw en M. Fallon, *De nieuwe wet op het internationaal privaatrecht. Wet van 6 juli 2004*, Mechelen, Kluwer, 2004, 112).

Het erkenningsregime uit het WIPR inzake authentieke akten (art. 27 WIPR) vindt met betrekking tot de beslissing van 23 augustus 2018 van het hooggerechtshof te Californië, district Los Angeles, geen toepassing.

De bedoelde rechterlijke beslissing is, anders dan het openbaar ministerie het ziet, (immers) niet (louter) te kwalificeren als een authentieke akte (waardoor de afspraken van de partijen vervat in de draagmoederschapsovereenkomst een officieel en ten aanzien van derden tegenstelbaar karakter krijgen). Wat Californië betreft, worden de wensouders immers op de geboorteakte vermeld enkel en alleen wanneer zij een zogenaamde "judgment of parentage" hebben verkregen van de rechter (vgl. P. Wautelet, "Un nouvel épisode dans la saga de la gestation pour autrui transfrontière", (noot onder Luik 6 september 2010), *JLMB* 2011, 57).

Zonder deze rechterlijke beslissing vermeldt de geboorteakte (immers) de draagmoeder en eventueel haar echtgenoot als ouders van het kind. In een dergelijk geval doet de rechter méér dan een instructie geven aan de ambtenaar van de burgerlijke stand maar spreekt hij zich uit over de afstammingsband die vervolgens wordt vastgelegd in de akte (vgl. J. Verhellen, “Draagmoederschap en de grenzen van het Belgische IPR”, *TPR* 2011, 1523, nr. 22 en de verwijzingen aldaar). Dit lijkt ook in lijn te zijn met Section 7962 van de Family Code van de staat Californië.

Nu de rechterlijke beslissing waarvan [...] en [...] de erkenning en uitvoerbaarverklaring vorderen afstammingsbanden in het leven roept/creëert en (aansluitend/daaropvolgend) instructies geeft aan de ambtenaar van de burgerlijke stand voor het opstellen/de redactie van de geboorteakte, dient *in casu* het erkenningsregime van rechterlijke beslissingen te worden toegepast. De bedoelde beslissing blijkt een “judgment establishing parent-child relationship” (in de beëdigde vertaling “vonnis tot vaststelling van verhouding tussen ouder en kind”) te zijn. Anders dan het openbaar ministerie het ziet, valideert de bedoelde rechterlijke beslissing niet de (in de draagmoederschapsovereenkomst) gemaakte afspraken met daaraan gekoppeld het verlenen van een toelating om de geboorteakte op te maken op naam van de wensouders en meer precies overeenkomstig de bepalingen van deze rechterlijke beslissing. De bedoelde rechterlijke beslissing spreekt zich daadwerkelijk uit over en creëert een afstammingsband waardoor de redactie/opmaak van de geboorteakte (waarmorent ze richtlijnen geeft) in feite een loutere formaliteit is (vgl. P. Wautelet, “Un nouvel épisode dans la saga de la gestation pour autrui transfrontière”, (noot onder Luik 6 september 2010), *JLMB* 2011, 58). Dit laatste geldt nog des te méér in zoverre de bedoelde rechterlijke beslissing ook heeft geoordeeld en besloten dat “er wordt verklaard dat [...] geen wettelijke ouder is van het kind dat [...] na 24 januari 2018 en voor 24 november 2018 baart” terwijl [...] bij de sluiting/ondertekening van de draagmoederschapsovereenkomst niet was betrokken. In die optiek overstijgt de rechterlijke beslissing zonder meer het valideren en officieel en ten aanzien van derden tegenstelbaar maken van de afspraken van de partijen vervat in de draagmoederschapsovereenkomst.

Een en ander was anders geweest indien [...] en [...] zich ertoe hadden beperkt enkel de erkenning te vorderen van de in de staat Utah opgestelde geboorteakte (hetgeen zij slechts in ondergeschikte orde vorderen) in welk geval het in artikel 27 WIPR geregelde erkenningsregime betreffende buitenlandse authentieke akten (wel degelijk) aan de orde zou zijn.

Het hof onderzoekt derhalve in eerste instantie met toepassing van de artikelen 22 e.v. WIPR de vordering tot erkenning en uitvoerbaarverklaring van de rechterlijke beslissing van het hooggerechtshof van de staat Californië, district Los Angeles en pas aansluitend (voor zoveel alsnog nodig) de vordering tot erkenning van de geboorteakte van [...] als authentieke akte.

10. Overeenkomstig artikel 22, § 1, eerste lid WIPR wordt een buitenlandse rechterlijke beslissing die uitvoerbaar is in de Staat waar zij werd gewezen, in België geheel of gedeeltelijk uitvoerbaar verklaard overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het vierde lid van artikel 22, § 1, WIPR bepaalt dat de beslissing alleen mag erkend of uitvoerbaar verklaard worden indien zij de voorwaarden gesteld in artikel 25 niet schendt.

Bij toepassing van artikel 23, § 1, tweede lid WIPR is de familierechtbank bevoegd om kennis te nemen van vorderingen tot erkenning of uitvoerbaarverklaring van een buitenlandse rechterlijke beslissing wanneer zij een aangelegenheid betreffen zoals bedoeld in artikel 572*bis* van het Gerechtelijk Wetboek.

Overeenkomstig artikel 23, § 2 WIPR is, behalve voor het geval bedoeld in artikel 31, de territoriaal bevoegde rechtbank die van de woonplaats of van de gewone verblijfplaats van de verweerder; bij gebreke van woon- of verblijfplaats in België, is dit de rechtbank van de plaats van de uitvoering. Wanneer de vordering tot erkenning niet kan worden ingeleid voor de rechtbank bedoeld in het eerste

lid, mag de verzoeker de zaak brengen voor de rechtbank van zijn woonplaats of zijn gewone verblijfplaats; bij gebreke van woonplaats of verblijfplaats in België mag hij de zaak brengen voor de rechtbank van het arrondissement Brussel.

De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, heeft terecht, in lijn met voormelde wetsbepalingen, vastgesteld dat zij intern materiaal/territoriaal bevoegd is om van voormelde vordering kennis te nemen. Ook (de familiekamer van) het hof is bevoegd.

11. [...] en [...] argumenteren waarom zij geacht moeten worden belang te hebben bij de door hen ingestelde vordering, een en ander in het licht van de artikelen 17 en 18 Ger.W.

In zijn advies betwist het openbaar ministerie niet dat [...] en [...] wel degelijk belang hebben bij het door hen ingediende verzoek. Het hof neemt dit ook aan, eveneens in het licht van artikel 22, § 2 WIPR dat bepaalt dat elke persoon die een belang heeft en, in zaken die de staat van personen betreffen, eveneens het openbaar ministerie, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 WIPR kan doen vaststellen dat een beslissing al dan niet, geheel of gedeeltelijk, moet worden erkend of uitvoerbaar verklaard.

12. Overeenkomstig artikel 24, § 1 WIPR moet de partij die een beroep doet op de erkenning van een buitenlandse rechterlijke beslissing, of de uitvoerbaarverklaring ervan vordert, de volgende stukken overleggen:

1° een uitgifte van de beslissing die volgens het recht van de Staat waar zij is geweest, voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan;

2° in geval van een verstekbeslissing, het origineel of een voor eensluidend verklaard afschrift van het document waaruit blijkt dat het stuk dat het geding heeft ingeleid of een gelijkwaardig stuk volgens het recht van de Staat waar de beslissing is geweest aan de niet verschenen partij is betekend of ter kennis is gebracht;

3° enig document op grond waarvan kan worden vastgesteld dat de beslissing, volgens het recht van de Staat waar zij is geweest, uitvoerbaar is en betekend of ter kennis gebracht is.

[...] en [...] leggen een eensluidend verklaard afschrift voor (een “true and correct copy of the original judgment”) van de beslissing van het hooggerechtshof van 23 augustus 2018. Voorts blijkt dat deze beslissing geen verstekbeslissing is en blijkt uit de overgelegde stukken dat alle partijen (inclusief de draagmoeder [...]) op de hoogte waren van en instemden met de uitspraak. Er liggen ter zake met apostille beklede beëdigde verklaringen van de raadslieden van [...] en [...] en van de draagmoeder voor.

Zodoende blijkt de uitvoerbaarheid en de kennisgeving van de betrokken beslissing afdoende.

Aan de voorwaarden van artikel 24, § 1 WIPR is voldaan.

Overigens wordt ook het origineel van de geboorteakte van de Staat [...] met apostille voorgelegd.

13. Zoals reeds aangegeven, kan een rechterlijke beslissing slechts voor erkenning en uitvoerbaarverklaring in aanmerking komen voor zover er geen weigeringsgronden in de zin van artikel 25 WIPR voorliggen.

Ter zake zouden enkel de weigeringsgronden bedoeld in artikel 25, § 1, 1° en 3° WIPR aan de orde kunnen zijn.

De overige weigeringsgronden van artikel 25, § 1 WIPR komen immers niet in beeld nu niet blijkt noch wordt aangevoerd dat (1) de rechten van de verdediging zijn geschonden, (2) de beslissing overeenkomstig het recht van de Staat waar zij werd gewezen, nog vatbaar is voor een gewoon rechtsmiddel vermits er afdoende blijk wordt gegeven van aanvaarding/berusting en uitvoering van de bedoelde beslissing, (3) de beslissing onverenigbaar is met een in België gewezen beslissing of met een voordien in het buitenland gewezen beslissing die in België kan worden erkend, (4) de vordering in het buitenland werd ingesteld na het instellen in België van een vordering die nog steeds aanhangig is tussen dezelfde partijen en met hetzelfde onderwerp, (5) de Belgische rechters exclusief bevoegd waren om kennis te nemen van de vordering, (6) de bevoegdheid van de buitenlandse rechter uitsluitend gegrond was op de aanwezigheid van de verweerder of van goederen zonder rechtstreeks verband met het geschil in de Staat waartoe die rechter behoort of (7) de erkenning en uitvoerbaarverklaring in strijd zou zijn met de weigeringsgronden bedoeld in de artikelen 39, 57, 72, 95, 115 en 121 WIPR (die hier immers niet aan de orde zijn).

Artikel 25, § 2 WIPR beklemtoont dat in geen geval de buitenlandse rechterlijke beslissing ten gronde mag worden herzien.

14. Overeenkomstig artikel 25, § 1, 3° WIPR wordt een buitenlandse rechterlijke beslissing niet erkend of uitvoerbaar verklaard indien de beslissing alleen is verkregen om te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht, in aangelegenheden waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken.

Het gaat om de zogenaamde wetsontduiking. De controle op wetsontduiking houdt geen algemeen onderzoek van het in het buitenland toegepaste recht. Enkel de gevallen waarin de partijen een louter frauduleuze intentie hadden, worden gesanctioneerd. Het is immers vereist dat zij de bedoeling hadden om aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht te ontsnappen en dat die ontduiking bovendien de enige drijfveer was om naar de buitenlandse rechter te stappen. Het betreft subjectieve criteria, wat moeilijk te bewijzen gegevens zijn (H. Storme, "Artikel 25. Gronden voor weigering van de erkenning of de uitvoerbaarverklaring", in J. Erauw, M. Fallon, e.a., (eds.), *Het Wetboek Internationaal Privaatrecht Becommentarieerd. Le Code de droit international privé commenté*, Brussel, Bruylant, Antwerpen, Intersentia, 2006, 142).

[...] en [...] erkennen dat zij bewust naar de Verenigde Staten zijn afgereisd teneinde aldaar het gesprek aan te gaan met een bemiddelingsbureau voor het draagmoederschap. Ze erkennen eveneens dat zij hierdoor een rechterlijke beslissing hebben verkregen die zij in België niet hadden kunnen krijgen.

Nog los van de vraag of er überhaupt sprake is van wetsontduiking in zoverre in België geen verbod bestaat op draagmoederschap (zie in die zin aldus afwijzend o.a. Brussel 10 augustus 2018, *Tijdschrift@ipr.be* 2018, afl. 4, 15, noot P. Wautelet), oordeelt het hof in lijn met het advies van het openbaar ministerie dat niet vaststaat dat [...] en [...] deze handelingen hebben gesteld met het uitsluitende doel om te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht. Zoals reeds aangegeven is slechts van wetsontduiking sprake indien de beslissing alleen is verkregen om te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht, in aangelegenheden waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken (vgl. Gent 20 april 2017, *Tijdschrift@ipr.be* 2017, afl. 3, 71; L. Deschuyteneer en J. Verhellen, "Afstamming in het internationaal privaatrecht. III. Erkenning Wetboek Internationaal Privaatrecht", in *Personen- en familierecht*, losbl., Mechelen, Kluwer, 2017, nr. 40; J. Verhellen, "Draagmoederschap en de grenzen van het Belgisch IPR", *TPR* 2011, 1531).

Zoals is gebleken bij de behandeling van de zaak ter terechtzitting van 8 oktober 2020 valt eraan niet te twifelen dat [...] en [...] hebben gehandeld vanuit hun oprecht verlangen hun uitdrukkelijke kindervens in vervulling te zien gaan waarbij één van hen de biologische vader zou zijn. Het creëren

van een juridische afstammingsband naar vreemd recht die zij in België niet hadden kunnen bekomen is zodoende geenszins het hoofddoel van hun handelen.

Het hof twijfelt niet aan de oprechtheid van [...] en [...].

[...] en [...] wijzen erop en stofferen dat zij zelf hun kinderwens beoogden in vervulling te doen gaan via een adoptieprocedure waarvoor zij zich in maart 2013 hebben ingeschreven/aangemeld. Na verschillende jaren op de wachtlijst te hebben gestaan zijn zij (uiteindelijk) naar de Verenigde Staten afgereisd. Alleen al omwille van de voorafgaandelijke stappen met het oog op een adoptieprocedure blijkt niet dat de beslissing alleen is verkregen om te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht, in aangelegenheden waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken.

Uit het geheel van voormelde elementen blijkt de (uitsluitende) intentie om de wet te ontduiken niet (vgl. P. Wautelet, “De l'intérêt supérieur de l'enfant comme facteur de neutralisation de la fraude à la loi”, (noot onder Brussel 10 augustus 2018), *Tijdschrift@ipr.be* 2018, afl. 4, 62-63).

Het hof oordeelt zodoende op dit punt anders dan de eerste rechter die ten onrechte vaststelt dat het 'overduidelijk' was dat de beslissing van het hooggerechtshof van de staat Californië, district Los Angeles, alleen was verkregen om te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische afstammingsrecht. Evenmin kan het hof zich vinden in de overwegingen van de eerste rechter waar zij lijkt te hekelen dat [...] en [...] zouden hebben deelgenomen aan een “*verwerpelijke praktijk van het – ook in deze zaak onmiskenbare – platte commerciële draagmoederschap via bemiddelingsbureaus.*”

15. Overeenkomstig artikel 25, § 1, 1° WIPR wordt een buitenlandse rechterlijke beslissing niet erkend of uitvoerbaar verklaard indien het gevolg van de erkenning of van de uitvoerbaarverklaring kennelijk onverenigbaar zou zijn met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die aldus worden veroorzaakt.

De in deze wetsbepaling bedoelde openbare orde is de internationaalprivaatrechtelijke openbare orde. Het gaat om de beginselen die essentieel zijn voor de morele, politieke en economische orde van België en betreft een concept dat veel enger is dan de interne openbare orde (H. Storme, “Artikel 25. Gronden voor weigering van de erkenning of de uitvoerbaarverklaring”, in J. Erauw, M. Fallon, e a., (eds.), *Het Wetboek Internationaal Privaatrecht Becommentarieerd. Le Code de droit international privé commenté*, Brussel, Bruylant, Antwerpen, Intersentia, 2006, 139).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Cassatie raakt een wet van nationale openbare orde slechts de Belgische internationale openbare orde, als de wetgever in de bepalingen van die wet een beginsel heeft willen vastleggen dat hij als van wezenlijk belang beschouwt voor de zedelijke, politieke of economische orde van België (vgl. o.a. Cass. 4 mei 1950, *Arr. Cass.* 1950, 557; Cass. 29 april 2002, *Arr. Cass.* 2002, nr. 259; Cass. 18 juni 2007, C. 04.0430.F).

De internationale openbare orde is actueel: men dient te kijken naar de bestaande opvattingen maar die opvattingen zijn uiteraard aan evolutie onderhevig. Het betreft zodoende een evolutief begrip.

De exceptie van de internationaalprivaatrechtelijke openbare orde kan de erkenning of de uitvoerbaarverklaring van een buitenlandse rechterlijke beslissing slechts verhinderen indien er sprake is van een manifeste strijdigheid met de openbare orde. Dit komt tot uiting in het wettelijke vereiste dat er sprake dient te zijn van een “*kennelijke*” onverenigbaarheid (H. Storme, “Artikel 25. Gronden voor weigering van de erkenning of de uitvoerbaarverklaring”, in J. Erauw, M. Fallon, e a., (eds.), *Het Wetboek Internationaal Privaatrecht Becommentarieerd. Le Code de droit international privé*

commenté, Brussel, Bruylant, Antwerpen, Intersentia, 2006, 140). In wezen betreft het een marginale toetsing.

Daarnaast moet de rechter nagaan wat de gevolgen zijn van een erkenning of uitvoerbaarverklaring ervan in de Belgische rechtsorde. Twee beoordelingscriteria gelden daarvoor: de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en hoe ernstig de gevolgen van een erkenning of uitvoerbaarverklaring zijn (H. Storme, “Artikel 25. Gronden voor weigering van de erkenning of uitvoerbaarverklaring”, in J. Erauw, M. Fallon, e.a., (eds.), *Het Wetboek Internationaal Privaatrecht Becommentarieerd. Le Code de droit international privé commenté*, Brussel, Bruylant, Antwerpen, Intersentia, 2006, 139).

De rechter moet niet de beslissing op zich controleren, maar wel wat de gevolgen van een erkenning of uitvoerbaarverklaring ervan in de Belgische rechtsorde zijn (*ibid.*).

16. Voorgaande regels brengen met zich mee dat het hof geenszins de voorafgaande afspraken vastgelegd in de draagmoederschapsovereenkomst beoordeelt/dient te beoordelen.

Anders dan het openbaar ministerie het ziet, ‘valideert’ het hooggerechtshof van de staat Californië, district Los Angeles, niet de draagmoederschapsovereenkomst. Een erkenning van deze rechterlijke beslissing houdt ook geen erkenning van de draagmoederschapsovereenkomst in.

Zoals aangehaald, vormt de internationaalprivaatrechtelijke openbare orde slechts een beletsel voor de erkenning en uitvoerbaarverklaring van een rechterlijke beslissing indien het gevolg ervan kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Zelfs indien voorafgaand aan de bedoelde beslissing een draagmoederschapsovereenkomst is gesloten, zou de niet erkenning van deze beslissing omwille daarvan verder gaan dan artikel 25, § 1, 1° WIPR toelaat/vereist. Er dient enkel (marginaal) te worden onderzocht of de vreemde rechterlijke beslissingen gevolgen met zich meebrengt die niet verzoenbaar zijn met onze openbare orde. Dat het openbaar ministerie aangeeft dat de draagmoederschapsovereenkomst en de bedoelde rechterlijke beslissing onlosmakelijk met elkaar zouden zijn verbonden nu reeds bij het sluiten van deze overeenkomst de wil aanwezig was om via de overeenkomst de afstamming te wijzigen, verandert hieraan niet.

Dat in de Belgische rechtsorde geen (wettelijke) regelgeving bestaat inzake draagmoederschap doet hieraan evenmin af. Een eventuele nietigheid op zich van een draagmoederschapsovereenkomst is in die optiek, bij de beoordeling van de gevolgen van de kwestieuze rechterlijke beslissing in het licht van artikel 25, § 1, 1° WIPR hier niet aan de orde (vgl. Brussel 10 augustus 2018, *Tijdschrift@ipr.be* 2018, afl. 4, 15, noot P. Wautelet).

Hoogstens is aan de orde of gevolgen van de draagmoederschapsovereenkomst zoals vastgesteld door de kwestieuze rechterlijke beslissing (inz. de vastgestelde afstammingsband) kennelijk tot een met onze openbare orde onverenigbaar resultaat leiden (vgl. FamRb. Brussel 15 februari 2016, *Tijdschrift@ipr.be* 2016, afl. 2, 58, noot L. Deschuyteneer).

In die optiek is voor de thans te verrichten toets aan de openbare orde de moederschapsovereenkomst ‘neutraal’ (vgl. P. Wautelet “De l’intérêt supérieur de l’enfant comme facteur de neutralisation de la fraude à la loi”, (noot onder Brussel 10 augustus 2018), *Tijdschrift@ipr.be* 2018, afl. 4, 62 die het heeft over de “*neutrlisation de la convention*” (vertaald: de neutralisatie van de (draagmoederschapsovereenkomst)).

Wautelet maakt ter zake overigens een pertinente vergelijking met de rechtspraak betreffende de aanvaarding van de doorwerking van de gevolgen van een polygaam huwelijk op het vlak van

erfrechten (of (overlevings)pensioenrechten van de weduwen) zonder uitspraak te doen over het polygame huwelijk als zodanig.

17. Overigens blijkt niet dat de draagmoederschapsovereenkomst van [...] niet overeenkomstig het Californische recht zou zijn tot stand gekomen. Uit de verklaring van draagmoeder [...] blijkt dat zij bij haar beslissing om als draagmoeder voor de wensouders op te treden uitsluitend uit altruïstische motieven heeft gehandeld. Het hof stelt ook vast dat in artikel 19 van de draagmoederschapsovereenkomst is bepaald dat het uitdrukkelijk is overeengekomen dat de beoogde ouders de betaling van honoraria en kosten voor juridische, medische begeleiding, psychologische opvang, evenals andere kosten ten behoeve van de draagmoeder op geen enkele wijze opvatten als een vergoeding voor het afzien door de draagmoeder van haar ouderlijke rechten op het kind, noch als een vergoeding in ruil voor het afstaan van het kind of de plaatsing van het kind door de draagmoeder bij de beoogde ouders of voor haar toestemming voor een adoptie.

18. Aan de orde is wel de erkenning en uitvoerbaarverklaring van de afstammingsband en de daaraan verbonden gevolgen voor het opstellen/redigeren van de geboorteakte zoals vastgesteld in de betrokken beslissing van 23 augustus 2018.

Een gevolg van de erkenning zou zijn dat de afstamming van [...] ten aanzien van [...] ten aanzien van [...] en [...] als ouders ook in ons land komt vast te staan vanaf de geboorte.

In zoverre de zaadcellen van [...] zijn gebruikt voor de in-vitrofertilisatie beantwoordt de afstammingsband met [...] aan de biologische realiteit. In zoverre bovendien de kwestieuze rechterlijke beslissing zou worden beschouwd als een toestemming door de draagmoeder (die niet gehuwd was) met een (prenatale) erkenning van het kind door [...] kan de door de vreemde rechterlijke beslissing vastgestelde afstammingsband tussen het kind en [...] niet als onverenigbaar met de internationale openbare orde worden aangezien.

Naar Belgisch recht is de biologische afstamming immers een mogelijke grondslag van afstamming terwijl de afstamming ook middels een erkenning kan worden gerealiseerd (vgl. art. 319 BW).

In zoverre de afstammingsband ten aanzien van [...] zoals bepaald/vastgesteld in de rechterlijke beslissing van het hooggerechtshof Californië, district Los Angeles, van 23 augustus 2018 gesteund is op het ouderschapsproject/de ouderschapsintentie van [...] en [...], rijst evenmin een probleem in het licht van de internationale openbare orde.

Punt is immers dat de gevolgen van de bedoelde beslissing in wezen identiek zijn aan de gevolgen van een volle adoptie door twee personen van hetzelfde geslacht. Een homopaar dat een beroep doet op een draagmoeder kan immers ook tot adoptie overgaan van het kind waarvan de draagmoeder is bevallen. In dat geval is het ook niet uitgesloten dat het kind de familienaam draagt van de echtgenoot ten aanzien van wie er geen biologische afstammingsband bestaat (vgl. art. 356-2 BW). De vaststelling van een afstammingsband ten aanzien van twee ouders van hetzelfde geslacht is bovendien niet enkel mogelijk door de wet van 18 mei 2006 tot wijziging van een aantal bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, teneinde de adoptie door personen van hetzelfde geslacht mogelijk te maken doch ook ingevolge de wet van 5 mei 2014 houdende de vaststelling van de afstamming van de meemoeder (vgl. Gent 20 april 2017, *Tijdschrift@ipr.be* 2017, afl. 3, 71; Brussel 10 augustus 2018, *Tijdschrift@ipr.be* 2018, afl. 4, 15, noot P. Wautelet).

19. In voormelde optiek kan het gegeven dat in een geboorteakte van een kind twee vaders vermeld staan niet als een schending van de internationale openbare orde worden aangezien, minstens is deze schending niet dusdanig ernstig in het licht van artikel 25, § 1, 1°, *in fine* WIPR om de doorwerking van de vreemde rechterlijke beslissing in onze rechtsorde te verhinderen.

In acht genomen de concrete omstandigheden van deze zaak kan de erkenning van de rechterlijke beslissing van het hooggerechtshof van de staat Californië, district Los Angeles, niet als strijdig met de internationale openbare orde worden aangezien. Dat daardoor de naam van de draagmoeder niet wordt vermeld in de geboorteakte van het kind is geen hinder nu het *'mater semper certa est'*-principe niet van internationale openbare orde is (vgl. T. Wuyts, "Draagmoederschap", in P. Senaeve, F. Swennen en G. Verschelden (eds), *De hervorming van het afstammingsrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2007, 364).

Reeds op 29 januari 1993 oordeelde het Hof van Cassatie dat krachtens artikel 313, § 1 BW de moeder het kind kan erkennen indien de naam van de moeder niet in de akte van geboorte is vermeld en dat krachtens artikel 314 BW de afstamming van moederszijde gerechtelijk kan worden vastgesteld bij gebrek aan (onder meer) de vermelding van de naam van de moeder in de geboorteakte en dat hieruit blijkt dat de wetgever het bestaan van akte van geboorte zonder vermelding van de naam van de moeder niet uitsluit en eraan gevolgen toekent (Cass. 29 januari 1993, *Arr. Cass.* 1993, nr. 65). Met deze redengeving verwierp het Hof van Cassatie het middel dat aanvoerde dat het rechtsbeginsel *'mater semper certa est'* van internationale openbare orde zou zijn.

Het hof beaamt deze redengeving.

In lijn hiermee kan men dan ook niet stellen dat het naar Belgisch recht zodanig fundamenteel is dat (de naam van) de moeder (*ab initio*) wordt vermeld in de geboorteakte en om die reden de erkenning van de in Californië vastgestelde afstammingsband van het kind ten aanzien van zowel [...] als [...] wegens strijdigheid met de internationale openbare orde wordt verhinderd.

In die optiek en rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak kan men dan ook niet besluiten dat de erkenning van de rechterlijke beslissing van het hooggerechtshof van Californië, district Los Angeles van 23 augustus 2018 die de afstammingsband van het kind [...] ten aanzien van [...] en [...] vaststelt en richtlijnen geeft voor het opstellen/redigeren van de geboorteakte kennelijk botst met de Belgische internationale openbare orde.

20. Anders erover oordelen zou mogelijk zelfs op een miskennis van artikel 8 EVRM kunnen neerkomen.

Na de uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaken *Menesson* (nr. 65192/11 van 26 juni 2014) en *Labassee* (nr. 65941/11 van 26 juni 2014) zouden verdragsstaten die draagmoederschap verbieden (zoals Frankrijk doch niet België nu er in ons land daarover geen wetgeving voorhanden is) de erkenning van de afstammingsband na draagmoederschap in het buitenland kunnen weigeren indien aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan. Er mag enerzijds geen biologische band en anderzijds geen *de facto* familielevens bestaan tussen het kind en de wensouder(s) (S. Den Haese, "Ommekeer in de rechtspraak van het EHRM: Intern verbod op draagmoederschap kan niet altijd omzeild worden door zich te beroepen op een draagmoeder in het buitenland", *Tijdschrift@ipr.be* 2017, afl. 3, 140. Vgl. ook met L. Deschuyteneer en J. Verhellen, "Afstamming in het internationaal privaatrecht. III. Erkenning Wetboek Internationaal Privaatrecht", in *Personen- en familierecht*, losbl., Mechelen, Kluwer, 2017, nr. 45). Enkel wanneer (derhalve) er tussen het betrokken kind en (minstens één van) de wensouder(s) een biologische band is én partijen samenleven op een manier die niet te onderscheiden kan worden van een familielevens in de traditionele betekenis van het woord of de wensouders minstens de intentie hebben om de zorg van het kind op zich te nemen, kunnen de wensouders (en het kind) zich beroepen op eerbiediging van hun familielevens (S. Den Haese, "Ommekeer in de rechtspraak van het EHRM: Intern verbod op draagmoederschap kan niet altijd omzeild worden door zich te beroepen op een draagmoeder in het buitenland", *Tijdschrift@ipr.be* 2017, afl. 3, 137-138).

Punt is dat moeilijk kan worden betwist dat het kind intussen deel uitmaakt van het gezin [...] en geacht/verondersteld kan worden bezit van staat te hebben, óók ten aanzien van [...] met wie er geen biologische verwantschap bestaat. [...] en [...] tonen dit overigens aan met hun stuk 19.

21. Aan het voorgaande doet niet af de adviserende opinie die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 10 april 2019 heeft verleend betreffende de erkenning in nationaal recht van een ouder-kindrelatie tussen een kind geboren in het buitenland in het raam van een draagmoederschapsovereenkomst en de wensmoeder, gevraagd door het Franse Hof van Cassatie (met toepassing van het op 1 augustus 2018 in werking getreden 16de protocol bij het EVRM dat evenwel nog niet door België is geratificeerd doch wel door ons land is ondertekend).

Uit dit advies blijkt weliswaar dat ingeval een kind geboren is in het buitenland en in het raam van een overeenkomst van hoogtechnologisch draagmoederschap en verwekt werd met gameten van de wensvader en een eiceldonor, en ingeval de juridische ouder-kindrelatie met de wensvader in het nationale recht erkend is, het recht op eerbiediging van het privéleven van het kind in de zin van artikel 8 EVRM (1) vereist dat het nationale recht in een mogelijkheid voorziet om een juridische ouder-kindrelatie te erkennen met de wensmoeder die als “*juridische moeder*” is opgenomen in de geboorteakte die wettig in het buitenland is opgemaakt, maar (2) niet vereist dat een dergelijke erkenning de vorm moet aannemen van een registratie in de registers van de burgerlijke stand van de vermeldingen in de wettig opgemaakte buitenlandse geboorteakte maar ook een andere vorm kan worden gebruikt zoals adoptie van het kind door de wensmoeder, met dien verstande dat de betreffende procedure uit het nationale recht snel en doeltreffend kan worden verwezenlijkt, in overeenstemming met het belang van het kind (*T. Fam.* 2019, 96, noot J. Van Den Sande).

Punt is echter dat, nu het advies betrekking heeft op wensmoeders en het hof niet naar *wensouders* verwijst, de gevolgen ervan niet zomaar uit te breiden zijn naar twee mannelijke wensouders (J. Van Den Sande, “De juridische erkenning van wensmoeders in draagmoederschapszaken”, (noot onder Advies EHRM 10 april 2019), *T. Fam.* 2019, 103). Het EHRM geeft bovendien in het advies aan dat zijn bestaande rechtspraak in de toekomst eventueel zal moeten evolueren in functie van de ontwikkelingen binnen het draagmoederschap (*ibid.*).

Daar waar het EHRM in het advies verduidelijkt dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting oplegt om de juridische ouder-kindrelatie tussen wensmoeder en kind *ab initio* te erkennen, is dit wel aan voorwaarden onderworpen in die zin dat de erkenning mogelijk moet zijn van zodra de ouder-kindrelatie een praktische realiteit geworden is. Er kan daarbij aangenomen worden dat het EHRM situaties viseert waarin er reeds een zekere bestendige relatie tussen het kind en de wensouder bestaat in de herkomststaat van de wensouder en het bijgevolg niet gaat om een pasgeboren kind maar om een kind dat samen met de wensouders in een situatie van rechtsonzekerheid verkeert (J. Van Den Sande, “De juridische erkenning van wensmoeders in draagmoederschapszaken”, (noot onder Advies EHRM 10 april 2019), *T. Fam.* 2019, 107).

Zelfs in acht genomen het gegeven dat het advies betrekking heeft op wensmoeders en niet op *wensouders*, dient te worden vastgesteld dat er *in casu* kennelijk reeds een zekere bestendige relatie tussen het kind en de wensouder bestaat. Het is bovendien maar zeer de vraag of in het geval van een gedeeltelijke erkenning van de rechterlijke beslissing van het hooggerechtshof Californië, de in [...] opgemaakte geboorteakte met als gevolg een noodzaak voor [...] om tot adoptie van het kind over te gaan, de betreffende procedure uit het nationale recht (wel voldoende) snel en doeltreffend kan worden verwezenlijkt (zoals het EHRM in het advies als voorwaarde formuleert en eveneens aanhaalt in het arrest nr. 11288/18 van 16 juli 2020 waar wordt gerefereerd aan een door de Franse regering aangehaalde termijn van 4,1 maand voor een procedure van volle adoptie).

Evenzeer rijst de vraag of een dergelijke gedeeltelijke erkenning in het belang van het kind is, zeker in zoverre wordt verondersteld dat de juridische afstammingsband ten aanzien van [...] na het doorlopen van een adoptieprocedure aannemelijk is (vgl. Rb. Luik 15 maart 2013, *Act. dr. fam.* 2013, 93). Eveneens kan men zich afvragen of het niet erkennen van het ouderschapsproject omdat het in het buitenland is tot stand gekomen, wel met het hoger belang van het kind is te verzoenen (vgl. N. Gallus, “La gestation pour autrui réalisée à l'étranger et les controverses sur la reconnaissance des actes de naissance des enfants”, (noot onder Rb. Nijvel 6 april 2011), *Act. dr. fam.* 2011, 167).

Dit alles geldt nog des te méér nu uit de feiten blijkt dat het kind met de draagmoeder/geboortemoeder geen gezinsleven heeft opgebouwd wat een (bijkomende) reden is om de afstammingsband *ab initio* met de wensouders te laten doorwerken (vgl. L. Pluym, “Doelstellingen van de beoogde wettelijke regeling”, in L. Pluym, *Een familierechtelijk statuut voor draagmoederschap*, Mechelen, Kluwer, 2014, 262, nr. 288).

22. Voorgaande overwegingen leiden niet tot een ander oordeel dan dat de erkenning en uitvoerbaarverklaring van de rechterlijke beslissing van 23 augustus 2018 niet onverenigbaar is met de Belgische internationaalprivaatrechtelijke openbare orde. Deze beslissing doorstaat de toets met artikel 25, § 1, 1° WIPR.

23. De vordering tot erkenning en uitvoerbaarverklaring van de rechterlijke beslissing van het hooggerechtshof van Californië, district Los Angeles, van 23 augustus 2018 is gegrond.

Het hoger beroep van [...] en [...] is in zoverre gegrond.

IV. Gedingkosten

1. Het hof beaamt de beoordeling en beslissing van de eerste rechter over de gedingkosten in eerste aanleg.

2. In hoger beroep blijven de gedingkosten in deze (eenzijdige) procedure ten laste van [...] en [...] als verzoekende partijen.

OP DEZE GRONDEN

HET HOF,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep van [...] en [...] ontvankelijk en gegrond als volgt,

doet de beroepen beschikking, binnen de perken van het hoger beroep en gelet op voormelde redengeving, teniet en wijst opnieuw als volgt,

verklaart de vordering van [...] en [...] ontvankelijk en gegrond als volgt,

zegt voor recht dat de rechterlijke beslissing van het hooggerechtshof te Californië (Verenigde Staten), district Los Angeles, van 23 augustus 2018 wordt erkend en uitvoerbaar wordt verklaard wat betreft de vaststelling van de afstammingsband tussen hen en [...] (geboren te [...] op [...]) en wat betreft de wijze waarop de geboorteakte door de bevoegde plaatselijke autoriteit in [...] diende te worden opgesteld,

legt de gedingkosten ten laste van [...] en [...],

veroordeelt zodoende [...] en [...] (na uitnodiging daartoe) tot betaling aan de Belgische Staat (FOD Financiën) van het rolrecht in hoger beroep ten bedrage van 400,00 euro.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

mevrouw [...], raadsheer - wnd. voorzitter

de heer [...], raadsheer

de heer [...], raadsheer

en uitgesproken in raadkamer op vier februari tweeduizend eenentwintig, bijgestaan door mevrouw [...], griffier.